

Arrest

nr. 335 824 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 28 juli 2022 aan in België en dient op 29 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 11 oktober 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“S., S. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxx

Asielaanvraag: 29/07/2022

Overdracht CGVS: 22/02/2023

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 31 augustus 2023 van 13:35 uur tot 17:25 uur, bijgestaan door een tolk Pasjtoe. Uw advocaat Meester E. G. (...), loco meester K. T. (...) was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pasjtoen, soennitisch moslim, afkomstig uit Shangar, district Asmar/Bar Kunar, provincie Kunar.

Uw broers M. Z. (...) en K. (...) waren beiden 4 jaar in dienst van het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Een maand voor de machtsovername belde H. A. (...), de districtsgouverneur van de taliban, naar uw vader met de vraag om zijn zonen uit het leger te halen. Uw vader antwoordde dat hij niet zelf in de hand had. Hij lichtte uw broers in over het telefoontje, maar zij wilden hun werk niet opgeven. Drie dagen voor de machtsovername belde H. A. (...) opnieuw met exact dezelfde boodschap. Opnieuw wilden uw broers hun werk niet opgeven. U en uw ouders bleven thuis, uw zus en jongere broers gingen naar het huis van familieleden. Drie dagen na het tweede telefoontje grepen de taliban de macht in uw gebied. Ze kwamen naar uw huis. Ze schoten op uw vader en moeder. Uw vader S. (...) raakte hierdoor gehandicapt en uw moeder S. (...) overleed in het ziekenhuis. Ze schoten ook op u, maar u kon vluchten. De eerste nacht bracht u door naast een rivier, vervolgens overnachtte u bij uw maternale oom in Nawabad. Dan overnachtte u 13 dagen bij uw maternale oom in Kandahar, vervolgens stak u de grens over naar Iran. Uw broers slaagden er eveneens in om Afghanistan te verlaten en jullie werden herenigd in Iran. U kwam aan in België op 28 juli 2022 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u geïsoleerd te worden door de taliban, net zoals uw ouders, omwille van het werk van uw broers. M. Z. (...) woont momenteel in Tehran (Iran) en K. (...) in Istanboel (Turkije). Uw vader, zus en jongere broers wonen momenteel bij uw maternale oom in Kandahar. Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden vanwege het werk van uw broers.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw taskara; de taskara, werkbadge, bankkaart, 4 werkfoto's van M. Z. (...); de werkbadge, bankkaart, 3 werkfoto's van K. (...); 4 foto's van u met uw broers; 2 foto's van uw moeder in het ziekenhuis en 1 foto van de begrafenis van uw moeder; 1 foto van uw vader in het ziekenhuis; een foto van u in uw gastenhuis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Eerst dient er vastgesteld te worden dat u misleidende verklaringen aflegde over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 19 juli 2022 verklaarde u geboren te zijn op (...) 2006 (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 1), wat betekent dat u op dat moment net geen 16 jaar geweest zou zijn. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 8 augustus 2022 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 21,5 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hierop gewezen zegt u dat uw vader u vertelde dat u 16 jaar oud was toen u in België aankwam en een verzoek indiende. Uw vader stuurde daarna uw taskara waaruit blijkt dat u 14 jaar oud was in het jaar 1395 of 2016, wat betekent dat u ten tijde van uw verzoek in 2022 reeds 20 jaar oud was. Uw uitleg, dat uw vader gehandicapt is, zijn hersenen niet werken en hij daarom zei dat u 16 jaar oud was, is weinig aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u deze handicap wijt aan het schietincident waaraan – zoals verder zal blijken – geen geloof gehecht kan worden. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u zelf nooit eerder naar uw taskara zou gekeken hebben en u, net zoals uw vader, uw leeftijd niet zou kennen. Gelet op dit alles, kan er dan ook redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw leeftijd, een belangrijk element in de asielprocedure, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid op de helling zet. Uw algemene geloofwaardigheid wordt daarnaast ondermijnd door uw bewering in België voor het eerst om internationale bescherming te hebben verzocht (verklaring DVZ, vraag 23; CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit de gegevens in uw administratieve dossier dat uw u eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

U verklaart dat de taliban uw vader verwond en uw moeder gedood hebben en u viseren omwille van het werk van uw broers in het ANA. Er kan echter geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering de broer te zijn van twee militairen. Hoewel u van bepaalde aspecten van het werk van uw broers op de hoogte bent, moet er vastgesteld worden dat uw kennis eerder lacunair is, rekening houdend met uw verklaringen dat er telefonisch contact was met uw broers als zij op het werk waren, dat M. Z. (...) wekelijks naar huis kwam en één dag bleef, K. (...) om de maand naar huis kwam en twee dagen bleef (CGVS, p. 7), dat M. Z. (...) thuis

verhalen vertelde over zijn werk (CGVS, p. 13), dat uw vader uw broers naar hun werk vroeg en zij zeiden wat ze allemaal deden, foto's toonden en vertelden over de omstandigheden (CGVS, p. 18). Bovendien verklaart u dat u 3 maanden samen met uw broers in Iran doorbracht (CGVS, p. 29), wat u de kans gaf om u bijkomend te informeren. Gevraagd naar de motivatie van uw broers om zich bij het leger aan te sluiten, zegt u dat het 'uit interesse' was en na navraag blijkt dat ze geen andere redenen hadden (CGVS, p. 11). Dit is weinig onderscheidend.

Volgens uw verklaringen was M. Z. (...) eerst gestationeerd in Tagaw, provincie Kapisa, daarna in Sheen Kolak, district Shegal, provincie Kunar, dan in district Asmari eveneens in de provincie Kunar (CGVS, p. 6, 12). U weet niet hoe lang hij dienst was in Tagaw (CGVS, p. 12) of in Shegal. Vervolgens stelt u dat hij "lang" in Tagaw diende en slechts een jaar in provincie Kunar, zowel in Sheen Kolak als in Asmari (CGVS, p. 13). In Tagaw had hij de rang van soldaat (CGVS, p. 12), en was zijn taak de eenheid sturen, wat u verder specificeert als rapporteren over afwezigheden, gewonden en gesneuvelden, bommen en wapens (CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat dergelijke sturende taken aan een gewone soldaat toevertrouwd zouden worden. U weet voorts niet of uw broer in deze functie mensen onder zich had of tot welke eenheid hij behoorde. In Shegal was hij verantwoordelijke van de post, maar u kan niet uitleggen wat dit concreet inhoudt. Hier zou zijn rang ofwel soldaat ofwel bridmal geweest zijn (CGVS, p. 13), een antwoord dat weinig duidelijkheid biedt. Unit 01 die aanwezig geweest zou zijn in uw dorp (CGVS, p. 13) was een onderdeel van de Afghaanse inlichtingendienst National Directorate of Security (blauwe map, stuk 1) en heeft aldus niets te maken met het werk van uw broer in het leger. Gevraagd naar een specifiek gevecht waar uw broer bij betrokken was, zegt u dat u hij in uw dorp bezig was samen met de commandant van het bataljon. Verder gevraagd om over een gevecht van hem te vertellen zegt u dat u het niet weet, maar wel het gevecht met eigen ogen zag. U verklaart dat dat u met hem aan het spreken was via de telefoon terwijl hij in uw dorp aan het vechten was (CGVS, p. 14). Het tart de verbeelding dat een soldaat in het midden van een gevecht tegen de taliban de mogelijkheid zou hebben om te (video)bellen met zijn broer die thuis zit. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt ook uit het feit dat u, hoewel u live uw broer kon horen en/of zien, amper iets weet te vertellen over hoe dit gevecht verliep. Zo kan u niet verduidelijken wat de rol van uw broer was en zegt u in heel algemene termen dat er in heel het district gevochten werd, in het bataljon, op de posten en buiten het dorp. Wanneer er gevraagd wordt naar de afloop voor uw broer, zegt u louter dat er veel gewonden vielen langs beide kanten en dat de posten veel macht verloren. Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat het resultaat was voor uw broer, antwoordt u dat de taliban de macht grepen, er gewonden waren langs beide kanten en sommige mensen vertrokken (CGVS, p. 14). Een leuke of grappige anekdote over M. Z. (...)’s werk kan u niet vertellen, omdat er enkel verdrietige momenten waren. Over een dergelijk verdrietig moment kan u evenmin vertellen, u haalt enkel aan dat men naar uw broer riep om zijn gsm uit te zetten terwijl hij met u aan het spreken was (CGVS, p. 15). Zoals eerder gezegd houdt dit totaal geen steek. Voorts kent u geen namen van collega's (CGVS, p. 15), weet u niet hoe uw broer gepromoveerd werd van soldaat naar "verantwoordelijke" (CGVS, p. 16), weet u niet welke kentekens en insignes hij op zijn uniform had – u zegt de protection officer om zelf de foto te raadplegen (CGVS, p. 15).

Wat betreft uw andere broer K. (...) moet het volgende opgemerkt worden. Hoewel u in eerste instantie enkel Nangarhar opnoemt, wanneer u gevraagd wordt naar de werkplaatsen van uw broers (CGVS, p. 6), verklaart u nadien dat uw K. (...) eerst in district Panjwayi in de provincie Kandahar diende, daarna in de provincie Farah en vervolgens in Haska Mina in provincie Nangarhar (CGVS, p. 16). In welke eenheid hij in Panjwayi of in Farah diende weet u niet, omdat het ver van Kunar is. De eenheid in Haska Mina kent u ook niet, omdat u er zelf niet geweest bent (CGVS, p. 16). Gevraagd naar zijn taken zegt u dat hij in Kandahar de post verdedigde en deelnam aan gevechten en operaties, in Farah tijd doorbracht als soldaat in de posten en deelnam aan gevechten, en in Nangarhar diende als soldaat (CGVS, p. 16). Op de vraag of uw broer verschillende taken had op deze drie werkplaatsen zegt u louter dat hij als soldaat diende (CGVS, p. 17). Dit is allemaal eerder vaag. Voorts kan u één verhaal opnoemen van een incident dat uw broer in Kandahar meemaakte, van Farah en Nangarhar kan u niets vertellen. U kent geen collega's, weet enkel dat ze uit Kandahar kwamen en gevraagd om nog iets dat u zich herinnert over het werk van Khairullah, weet u niets (CGVS, p. 17).

Meer nog dan deze eerder oppervlakkige verklaringen doet de volgende vaststelling ernstig twijfelen aan het werk van uw broers. U zegt namelijk dat iedereen van hun werk op de hoogte was, zowel de taliban, de dorpelingen, de overheid als uw familie. U verklaart hieromtrent dat men het te weten komt als iemand voor defensie werkt. Gevraagd hoe de dorpelingen het te weten kwamen, zegt u dat er bepaalde jongemannen zijn die weggaan en niet thuis zijn, en wanneer men hen hiernaar vraagt wanneer ze op verlof zijn, zij zeggen dat ze bij het Afghaanse leger zijn (CGVS, p. 18). Dit is allerm minst aannemelijk. Er waren immers taliban aanwezig in uw district, die u nota bene zelf regelmatig zag (CGVS, p. 8-9). Van militairen kan dan ook verwacht worden dat zij uit veiligheidsoverwegingen hun tewerkstelling proberen te verbergen voor buitenstaanders en een alibi bedenken. Hierop gewezen zegt u dat je de waarheid moet vertellen en een job bij defensie niet verborgen kan houden. Wanneer dorpelingen naar uw broers vroegen, zei u vlakaf dat ze bij defensie zaten (CGVS, p. 18). Deze gang van zaken is zeer bevreemdend en bijgevolg allesbehalve overtuigend.

De documenten en foto's die het werk van uw broers moeten staven kunnen dit beeld niet wijzigen. Ter staving van de familieband met uw broers legt u uw eigen taskara, de taskara van uw vader en de taskara's

van uw broers neer. Vooreerst moet er gewezen worden op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. U legt bovendien enkel kopieën neer. Volgens u is het wellicht mogelijk om de originelen op te sturen (CGVS, p. 3), tot op heden hebben deze echter het Commissariaat-generaal niet bereikt. Hierbij moet nog het volgende opgemerkt worden. Tegenover de DVZ verklaarde u dat M. Z. (...) en K. (...) respectievelijk ongeveer 24 en 22 jaar oud waren (verklaring DVZ, vraag 18). Uit de vertaling van hun taskara's kan nochtans afgeleid worden dat ze respectievelijk rond 1994 en 1995 geboren zijn, waardoor ze ten tijde van uw verklaringen voor de DVZ ongeveer 29 en 28 jaar oud waren, een aanzienlijk verschil met uw inschatting. Aangezien u zelf rond de 20 jaar oud bent, mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u weet of uw broers 2 à 4 jaar, dan wel 8 à 9 jaar ouder zijn. Hoewel het mogelijk is dat Afghaanse familieleden verschillende familienamen voeren, kunnen uw verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Zelf gebruikte u behalve S. S. (...) nooit andere namen (CGVS, p. 3-4). U verklaart dat M. Z. (...) als familienaam A. (...) gebruikt, naar zijn dorp, en daarnaast voor zichzelf de familienaam Zi. (...) bezigt. K. (...) zou D. (...) als familienaam gebruiken (CGVS, p. 18-19). Op zijn badge van het ANA staat nochtans K. R. (...) vermeld. Daarnaast legt u vreemde verklaringen af over de huidige contacten met uw broers. Nadat jullie herenigd werden in Iran, wisselden jullie geen contactgegevens uit, omdat u geen gsm had (CGVS, p. 29). Het is moeilijk te geloven dat jullie hieromtrent geen afspraken gemaakt zouden hebben. Momenteel zouden uw broers u om de 2 of 3 maanden bellen, steeds van een ander nummer. Zelf hebt u nooit gebeld. U probeert niet op andere manieren contact op te nemen (CGVS, p. 7). M. Z. (...) zou in contact staan met uw familie in Afghanistan, over K. (...) hebt u geen informatie (CGVS, p. 7-8). Gevraagd of zij Facebook-accounts hebben, is antwoord uw "wellicht wel, zoek het op". Op de vraag of u dan zelf zocht naar hun accounts, zegt u dat u hen verzoeken stuurde, maar dat ze het niet aanvaard hebben omdat zij geen eigen gsm's hebben. Vervolgens verklaart u dat zij zich respectievelijk als K. D. (...) en M. Z. Zi. (...) noemen op Facebook (CGVS, p. 10).

Vervolgens moet het volgende opgemerkt worden. Er kan niet met zekerheid vastgesteld worden of de personen op de foto's van beide taskara's dezelfde zijn als de personen op de badges van het ANA en de bankkaarten die u neerlegt. Dit zet verdere vraagtekens bij de band met uw vermeende broers. Hetzelfde geldt voor de badges van het ANA en bankkaarten enerzijds en de foto's van uw broers tijdens hun werk anderzijds. Los van de vraag of de personen op de badges en bankkaarten dezelfde zijn als die op deze foto's, moet er vooreerst op gewezen worden dat dergelijke foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Vervolgens moet er opgemerkt worden dat uw broers op deze foto's verschillende outfits dragen met verschillende camouflagepatronen. Nochtans had u eerder stellig beweerd dat het Afghaanse leger slechts één uniform voor iedereen heeft toen u gevraagd werd om over het uniform van uw broers te vertellen (CGVS, p. 15, 17). Wanneer u gewezen wordt op de verschillende patronen, wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat er drie soorten uniformen waren in het Afghaanse leger (CGVS, p. 20). Deze wisselende verklaringen zijn weinig ernstig. Uit de foto's van uw broers in burgerkleden samen met u (groene map, stuk 8) kan enkel afgeleid worden dat u samen met hen voor een foto geposeerd heeft en niets meer. Nergens blijkt uit dat deze jongemannen uw broers zijn.

U verklaart dat u taliban en uw familieleden wilden vermoorden omwille van het feit dat uw broers in het leger dienden en dat er geen andere redenen waren (CGVS, p. 26). Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan het werk van uw broers, volgt automatisch dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vervolging die u en uw familieleden ondergaan hebben. Dit blijkt ook uit het volgende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat mawlawi H. A. (...), de schaduwdistrictschef van district Asmari, provincie Kunar, reeds in 2018 gedood werd (zie blauwe map, stuk 2). Bijgevolg kan deze dan ook niet gebeld hebben om uw vader te bedreigen. Dat er aan de bedreigingen geen geloof kan gehecht worden blijkt ook uit uw overige verklaringen. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw vader na het eerste telefoontje van H. A. (...) geen maatregelen nam en gewoon thuis bleef omdat jullie niet geloofden dat de taliban zo snel de macht zouden grijpen (CGVS, p. 24). Het talibanoffensief was toen immers al 2 maanden aan de gang (blauwe map, stuk 3). Nog vreemder wordt het dat uw vader zelfs na een tweede telefoontje niets ondernam om het gezin thuis te beschermen. Opnieuw verklaart u dat jullie niet verwacht hadden dat de taliban naar jullie huis zouden komen en de macht zouden hebben over jullie dorp (CGVS, p. 25). Daarna zegt u echter dat u en uw ouders bij de inval van de taliban als enige thuis waren aangezien de andere gezinsleden vertrokken waren naar familieleden vanwege de bedreigingen (CGVS, p. 25). Deze verklaringen zijn allesbehalve consistent. Wat betreft het lot van uw ouders kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. Zo maakte u bij uw eerste gehoor na aankomst in België geen enkele melding van het feit dat uw moeder overleden was. Nochtans zou ze – volgens uw verklaringen drie dagen na de beschieting reeds gestorven zijn (Verklaring CGVS, afgelegd voor de DVZ vraag 3.5). Ook over het schietincident zelf repte u met geen woord. U verklaarde louter dat uw broers in het leger dienden en na de machtsovername problemen kregen op hun werk (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4).

Verder weet u niet hoe lang uw vader in het ziekenhuis lag. Als verklaring hiervoor zegt u dat u onderweg was. Op de vraag of u zich achteraf geïnformeerd heeft over uw vader, zegt u dat zijn hersenen niet marcheren (CGVS, p. 27), wat uiteraard geen geldige uitleg is voor uw gebrek aan initiatief. Gevraagd naar de verwondingen van uw vader verklaart u dat één hand van uw vader "geknipt" werd, dat hij problemen aan de borst heeft en aan de andere kant geen vinger meer heeft (CGVS, p. 27). Nergens zegt u dat hij gewond raakte aan zijn hoofd. Bovendien verklaarde u tijdens uw allereerste gehoor na aankomst in België nog dat uw vader uw reis naar België had georganiseerd (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4) en regelde uw vader na uw vertrek nog uw verloving, wat ernstig doet twijfelen aan uw verklaring dat zijn hersenen niet marcheren. Gevraagd naar medische documenten verwijst u naar de foto's en nogmaals hiernaar gevraagd stelt u dat er zeker documenten zullen zijn (CGVS, p. 27), die u echter maanden na uw persoonlijk onderhoud nog steeds niet neergelegd heeft. Uit de door u neergelegde foto's kan niet afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden de verwondingen opgelopen werden noch dat de personen op deze foto's daadwerkelijk uw ouders zijn. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt, verwacht mag worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Aan de dood van uw moeder en de handicap van uw vader als gevolg van de inval van de taliban kan dus geen enkel geloof gehecht worden.

Tot slot legt u zeer vage verklaringen af over het vertrek van uw broers uit Afghanistan. Meermaals gevraagd hoe K. (...) ontsnapte, zegt u dat alle defensiepersoneel die dag gevlucht is. Wanneer er op het concrete geval van uw broer aangedrongen wordt, zegt u louter dat u het niet weet en er niet bij was (CGVS, p. 28). Wat betreft M. Z. (...) weet u enkel te zeggen dat hij wachtte tot de machtsovername om te vertrekken (CGVS, p. 28-29). Wat betreft hun huidige verblijfplaats zegt u dat M. Z. (...) in Teheran woont, maar u het adres niet kent. K. (...) woont in Istanbul, in Skrin Park (CGVS p. 6). Voor de DVZ en op het moment van uw aankomst in België had u nochtans verklaard dat K. (...) in Teheran en M. Z. (...) in uw eigen dorp Shangar woonde. Meer nog, tijdens uw allereerste gehoor sprak u enkel over K. (...) die het land had verlaten (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 3-4 en verklaring DVZ, vraag 18). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het lot van uw broers doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De foto van u in het gastenhuys voegt niets toe aan uw individuele asielmotieven. Alle overige documenten werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/>

op

[files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf](#) en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](#) (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur.

Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, die zich als soennitisch moslim beschouwt, (CGVS, p. 4), in Afghanistan 1 jaar naar de madrassa, ging, 1 jaar naar de reguliere school ging, er 6 of 7 jaar in een winkel werkte (CGVS, p. 8), om de week of om de twee weken met uw schoonzus belt (CGVS, p. 7), nog steeds heeft contact met klasgenoten in Afghanistan (CGVS, p. 7) echter in gebreke.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekende partij voert vier middelen in het verzoekschrift aan waarbij zij – gelet op de in de eerste twee middelen ontwikkelde inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing – de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, in het derde middel de schending aanvoert van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §5, 48/7, 48/9, §4, 57/6, §3, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, en in het vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift volgend stavingstuk gevoegd:

“EUAA Country Guidance Afghanistan Mei 2024”

De verwerende partij maakt op 20 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin zij met betrekking tot de recente situatie in Afghanistan verwijst naar algemene bronnen. Tevens wijst zij op haar integratie in België en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voert verzoekende partij in het derde middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/9, § 4, en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

In de mate dat verzoekende partij in het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het derde middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.4. Landeninformatie

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 20 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er thans voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoekende partij wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in haar land van herkomst, alsook met de individuele elementen die zij zelf aanbrengt.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij verklaarde in essentie Afghanistan verlaten te hebben uit vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van haar broers M.Z. en K. voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Verzoekende partij kwam op 28 juli 2022 in België aan en diende op 29 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Met betrekking tot het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij bewust de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door zich als minderjarige voor te doen alsook door te beweren dat zij pas voor het eerst in België een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl zij reeds in Oostenrijk dergelijk verzoek indiende, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid op de helling zet;
- dat haar kennis over de tewerkstelling van haar broers bij het ANA dermate lacunair en oppervlakkig is dat geen geloof gehecht kan worden aan haar bewering de broer te zijn van twee militairen;
- dat haar verklaring dat iedereen op de hoogte was van het werk van haar broers onaannemelijk is in het licht van het feit dat de taliban aanwezig was in haar district en van militairen ook kan worden verwacht dat ze hun tewerkstelling uit veiligheidsoverwegingen proberen te verbergen waardoor de geloofwaardigheid van de voorgehouden tewerkstelling van haar broers verder ondermijnd wordt;
- dat de door haar voorgelegde documenten deze bevindingen niet kunnen wijzigen nu de taskara's slechts een relatieve bewijswaarde hebben in het licht van de objectieve landeninformatie inzake fraude bij Afghaanse documenten, de door haar voorgelegde documenten bovendien slechts kopieën betreffen en verzoekende partij, ondanks haar verklaring dat het mogelijk is om de originelen voor te leggen, tot op heden hieraan verzaakt heeft, haar verklaringen over de leeftijd van haar broers ook niet stroken met de leeftijd vermeldt op de taskara's, haar verklaringen over de verschillende familienamen van haar broers evenmin overtuigen en haar verklaringen over de huidige contacten met haar broers evenmin aannemelijk zijn;
- de band met haar vermeende broers wordt verder ondermijnd doordat niet kan worden vastgesteld of de personen afgebeeld op de foto's op de taskara's dezelfde zijn als de personen op de foto's van de badges van het ANA en de bankkaarten. *Idem* voor wat betreft de badges van het ANA en de bankkaarten enerzijds en de foto's van haar broers tijdens hun werk anderzijds. Daarenboven bieden foto's geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld gelet op de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie. Verder strookt de vaststelling dat op de foto's haar broers verschillende outfits met verschillende camouflagepatronen dragen niet met haar verklaring dat het Afghaanse leger slechts één uniform voor iedereen had en kunnen haar wisselende verklaringen wanneer hiermee geconfronteerd deze vaststelling niet teniet doen. Verder blijkt enkel op de andere foto's dat verzoekende partij samen poseert met haar voorgehouden broers in burgerkleden, maar hieruit kan niet blijken dat dit werkelijk haar broers zijn;

- dat aangezien geen geloof gehecht kan worden aan het werk van haar broers, evenmin geloof gehecht kan worden aan de daaruit voorgehouden vervolgingsfeiten. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat mawlawi H.A. reeds in 2018 gedood werd zodat deze dan ook niet kan gebeld hebben om haar vader te bedreigen. De verklaringen omtrent de bedreigingen worden ook nog verder ondermijnd door de onaannemelijke verklaringen over de inertie van haar vader ondanks de bedreigingen, haar inconsistente verklaringen over het gedrag van haar familie alsook haar onaannemelijke verklaringen over het lot van haar ouders;
- dat de vage verklaringen over het vertrek van haar broers uit Afghanistan verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen worden omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de (overige) neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De foto van u in het gastenhuis voegt niets toe aan uw individuele asielmotieven. Alle overige documenten werden hierboven reeds besproken.”

3.6.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om de in de bestreden beslissing weergegeven motivering te weerleggen.

3.6.4. Zoals blijkt op nazicht van het administratief dossier, en anders dan wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft zij wel degelijk bewust getracht de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent haar leeftijd. Zo blijkt dat verzoekende partij bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming op 29 juli 2022 voorhield geboren te zijn op (...) 2006 (administratief dossier, DVZ, *bijlage* 26, 29 juli 2022 en fiche *“Mineur Etranger Non Accompagné”*, 29 juli 2022) hetgeen betekent dat zij op dat moment net geen 16 jaar zou zijn. Wanneer zij geconfronteerd wordt met de twijfels van de administratie omtrent haar voorgehouden minderjarigheid gelet op haar fysieke verschijning, geeft verzoekende partij geen enkele verklaring waarom zij meent dat de door haar voorgehouden leeftijd correct is noch stelt zij haar werkelijke leeftijd niet te kennen en afgestaan te zijn op de verklaringen van haar vader. De medische test uitgevoerd op 8 augustus 2022 toonde aan dat: *“S.S. (...) op datum van 08-08-2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”* en zij dus ouder dan achttien jaar is, meer bepaald minstens 19,5 jaar op het moment van het doen van het verzoek om internationale bescherming. Zo verzoekende partij omtrent haar leeftijd zich steunde op de verklaringen van haar vader en zoals zij voorhoudt, haar werkelijke leeftijd niet kende, dan mag redelijkerwijze aangenomen worden dat, wanneer zij geconfronteerd wordt met de twijfels van het bestuur omtrent haar leeftijd, zij dit ook zo meedeelt. Bovendien, en meer nog, blijkt dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 februari 2023 een kopie van haar taskara voorlegde die haar vader haar had opgestuurd (administratief dossier, CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 31 augustus 2023, p. 4). Uit deze taskara blijkt dat verzoekende partij in het jaar 1395 of 2016 14 jaar was, en dus op het moment van haar verzoek om internationale bescherming in 2022 al 20 jaar oud. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt kan, in het licht hiervan, niet aangenomen worden dat haar vader, die de taskara van verzoekende partij in zijn bezit had en dus geacht mag worden kennis te hebben van de leeftijd van verzoekende partij zoals vermeld op deze taskara, desondanks tegen verzoekende partij zou zeggen dat zij 16 jaar was in 2022. Zoals blijkt op nazicht van het administratief dossier motiveert de commissaris-generaal ook op goede gronden waarom geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij dat haar vader gehandicapt is en zijn hersenen niet werken. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoekende partij zelf ook nooit eerder naar haar taskara zou gekeken hebben. Haar betoog in het verzoekschrift overtuigt gelet op voorgaande vaststellingen geenszins. De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat verzoekende partij wel degelijk doelbewust de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door zich – op een moment waarop zij al ruim meerderjarig was – alsnog voor te doen als minderjarige.

Daarenboven gaat de verzoekende partij er geheel aan voorbij dat zij niet alleen doelbewust gelogen heeft over haar leeftijd, maar evenzeer over het feit dat zij nooit eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Zoals de commissaris-generaal immers op goede gronden motiveert blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij in Oostenrijk op 19 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch desondanks doorreisde naar België om alhier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, stuk *Eurodac Search Result* van 29 juli 2022). Verzoekende partij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat haar vingerafdrukken in Oostenrijk werden genomen maar dat zij aldaar geen verzoek om internationale bescherming indiende (DVZ, *Verklaring DVZ*, 20 februari 2023, vraag 23 en CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 10) doch zij kan niet overtuigen. Vooreerst wijst de Raad er immers op dat het vingerafdrukkenonderzoek een *Eurodac*-resultaat type “1” opleverde. Conform

artikel 24(4) van de Verordening 603/2013 (Eurodac-Verordening) worden verzoekers om internationale bescherming aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat. De Raad ziet niet in waarom de Oostenrijkse autoriteiten verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming zouden registreren indien zij aldaar geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Het gedrag van verzoekende partij is moeilijk verenigbaar met een nood aan internationale bescherming. Immers kan van een persoon die werkelijk nood heeft aan bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat het concrete land waar men terecht komt en dat bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat verzoekende partij evenwel is doorgereisd, doet terecht ernstig afbreuk aan haar voorgehouden nood aan bescherming. Deze vaststelling wordt bovendien versterkt door haar antwoord op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen?”*. Zo repliceerde verzoekende partij immers: *“Mijn andere vrienden zijn ook naar hier gekomen”* (administratief dossier, DVZ, Verklaring DVZ, 20 februari 2023, vraag 28). Uit deze repliek komt eerder naar voren dat andere landen waar zij doorheen reisde (zo blijkt immers uit haar verklaringen dat zij ook nog door Bulgarije, Zwitserland en Frankrijk is gereisd alvorens in België aan te komen; Verklaring DVZ, 20 februari 2023, vraag 33) haar niet interesseerden en er andere redenen aan de basis liggen van haar vertrek uit Afghanistan dan een werkelijke nood aan bescherming.

De Raad is van oordeel dat voorgaande vaststellingen minstens een tegenindicatie inhouden van de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming, die bovendien samen met de overige aangehaalde motieven dienen te worden gelezen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht.

3.6.5. Anders dan wat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt wordt van haar niet verwacht dat zij alles zou weten over het beroep van haar broers. Er kan van haar evenwel wél verwacht worden dat – nu het profiel van haar broers hét kernelement vormt van haar vluchtrelaas – zij in staat is om op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de werkzaamheden van haar broers te antwoorden en een aantal gegevens op een doorleefde en coherente wijze kan toelichten en situeren. Zoals immers ook blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij dat haar broers vier jaar gediend hebben in het leger en dat M.Z. wekelijks naar huis kwam en K. maandelijks waarbij zij respectievelijk één dag en twee dagen bij de familie verbleven. Verder onderhielden haar broers ook telefonisch contact met de familie als ze op hun werk waren, en heeft verzoekende partij ook nog contact met haar schoonzus (echtgenote van M.Z.) alsook met M.Z. en K. zelf (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 7, 11). Gelet op deze geschetste context waaruit blijkt dat haar broers meerdere jaren gediend hebben in het leger, zij ook zeer regelmatig naar huis kwamen bij de familie, daarnaast ook telefonisch contact onderhielden met de familie, M.Z. verder ook verhalen vertelde over zijn werk, haar broers ook tegen hun vader vertelden wat ze allemaal deden op het werk, zij foto's toonden en vertelden over de omstandigheden, alsook dat verzoekende partij zelf nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan evenals haar broers in respectievelijk Iran en Turkije waarbij zij ook verklaarde drie maanden samen met haar broers in Iran te hebben doorgebracht (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 7, 13, 18, 29), mag redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekende partij, die verklaarde Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omwille van het werk van haar broers bij het leger (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 11) verder komt dan het antwoord *“Uit interesse”* op de vraag wat de motivatie was van haar broers om bij het leger te gaan (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 11), dat zij weet of haar broer M.Z. mensen onder zich had en tot welke eenheid hij behoorde (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 13), evenals dat zij een naam kan geven van zijn collega's (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 15), en dat zij kan zeggen hoe M.Z. gepromoveerd werd van soldaat naar “verantwoordelijke” en welke kentekens en insignes hij op zijn uniform had (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 15-16). Evenzo mag van verzoekende partij in de geschetste context redelijkerwijze verwacht worden dat zij weet in welke eenheid haar broer K. diende (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 16), dat zij verder komt dan de zeer vage verklaringen die zij aflegde over K's taken in het leger (CGVS, 31 augustus 2023, p. 16-17), en dat zij ook collega's kan opnoemen van haar broer K. (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 17).

Niet alleen doet de lacunaire en oppervlakkige kennis van verzoekende partij over de tewerkstelling van haar broers afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden profiel, maar wordt de ongeloofwaardigheid ervan verder ondersteund door de vaststelling dat verzoekende partij haar verklaringen ook niet coherent zijn met objectieve landeninformatie waar zij stelde dat unit 01 gestationeerd was in haar dorp op de vraag in welk bataljon haar broer M.Z. gestationeerd was (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 13). Immers blijkt uit de aan het administratief dossier gevoegde objectieve landeninformatie (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 1) dat unit 01 een onderdeel was van de Afghaanse inlichtingendienst National Directorate of Security en aldus niks te maken had met het werk van haar broer M.Z. in het leger. Evenzeer wordt verder afbreuk gedaan aan het voorgehouden profiel door de vaststelling dat verzoekende partij zeer

onaannemelijke verklaringen aflegt waar zij stelde dat zij met haar broer M.Z. aan de telefoon was op het moment dat hij aan het vechten was (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 14). Zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert *“tart (het) de verbeelding dat een soldaat in het midden van een gevecht tegen de taliban de mogelijkheid zou hebben om te (video)bellen met zijn broer die thuis zit.”* Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen verder versterkt door de pertinente motivering dat: *“Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt ook uit het feit dat u, hoewel u live uw broer kon horen en/of zien, amper iets weet te vertellen over hoe dit gevecht verliep. Zo kan u niet verduidelijken wat de rol van uw broer was en zegt u in heel algemene termen dat er in heel het district gevochten werd, in het bataljon, op de posten en buiten het dorp. Wanneer er gevraagd wordt naar de afloop voor uw broer, zegt u louter dat er veel gewonden vielen langs beide kanten en dat de posten veel macht verloren. Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat het resultaat was voor uw broer, antwoordt u dat de taliban de macht grepen, er gewonden waren langs beide kanten en sommige mensen vertrokken (CGVS, p. 14). Een leuke of grappige anekdote over M. Z. (...)’s werk kan u niet vertellen, omdat er enkel verdrietige momenten waren. Over een dergelijk verdrietig moment kan u evenmin vertellen, u haalt enkel aan dat men naar uw broer riep om zijn gsm uit te zetten terwijl hij met u aan het spreken was (CGVS, p. 15). Zoals eerder gezegd houdt dit totaal geen steek.”*

Evenzeer stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat: *“Meer nog dan deze eerder oppervlakkige verklaringen doet de volgende vaststelling ernstig twijfelen aan het werk van uw broers. U zegt namelijk dat iedereen van hun werk op de hoogte was, zowel de taliban, de dorpelingen, de overheid als uw familie. U verklaart hieromtrent dat men het te weten komt als iemand voor defensie werkt. Gevraagd hoe de dorpelingen het te weten kwamen, zegt dat er bepaalde jongemannen zijn die weggaan en niet thuis zijn, en wanneer men hen hiernaar vraagt wanneer ze op verlof zijn, zij zeggen dat ze bij het Afghaanse leger zijn (CGVS, p. 18). Dit is allerm minst aannemelijk. Er waren immers taliban aanwezig in uw district, die u nota bene zelf regelmatig zag (CGVS, p. 8-9). Van militairen kan dan ook verwacht worden dat zij uit veiligheidsoverwegingen hun tewerkstelling proberen te verbergen voor buitenstaanders en een alibi bedenken. Hierop gewezen zegt u dat je de waarheid moet vertellen en een job bij defensie niet verborgen kan houden. Wanneer dorpelingen naar uw broers vroegen, zei u vlakaf dat ze bij defensie zaten (CGVS, p. 18). Deze gang van zaken is zeer bevreemdend en bijgevolg allesbehalve overtuigend.”* Ook deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent, en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van haar broers.

Verzoekende partij slaagt er met haar subjectieve overtuiging dat zij wel degelijk een coherent en geloofwaardig relaas heeft gegeven omtrent het profiel van haar broers geenszins in de bevindingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het gehoorverslag, onderuit te halen. Nogmaals benadrukt de Raad dat van verzoekende partij blijkens de tijdens het gehoor gestelde vragen geenszins een dermate kennis van de tewerkstelling van haar broers werd verwacht derwijze dat dit een onredelijke eis zou zijn. De door de commissaris-generaal gestelde vragen betreffen daarentegen elementen waarop verzoekende partij – zo het profiel van haar broers op waarheid berust – zou moeten kunnen antwoorden. Zelfs aangenomen dat verzoekende partij niet op alle gestelde vragen kan antwoorden, dan nog is haar kennis over de tewerkstelling van haar broers dermate lacunair en oppervlakkig dat dit terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling. Haar *post factum* verklaring in het verzoekschrift dat de verhalen van haar broers niet gedetailleerd en veeleer oppervlakkig waren en haar broers haar ook wilden sparen van zeer lugubere of verontrustende verhalen kan geenszins overtuigen om hoger genoemde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er immers vooreerst op dat deze *post factum*-verklaring ingaat tegen haar eerdere verklaringen waar zij expliciet stelde dat haar broer M.Z. verhalen vertelde toen hij thuiskwam, dat haar broer M.K. ook een verhaal vertelde over een dodelijk treffen met de taliban en dat haar broers, wanneer hun vader daarnaar informeerde, vertelden waar ze gestationeerd waren, wat ze daar hadden gedaan alsook toonden ze foto’s en vertelden ze over de omstandigheden die ze meemaakten (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p.13, p.17-18). Uit deze verklaringen komt dus eerder naar voren dat de broers van verzoekende partij geenszins terughoudend waren inzake hun tewerkstelling. Bovendien dient verder nogmaals benadrukt te worden dat zowel verzoekende partij zelf als haar broers blijkens haar verklaringen Afghanistan ontvlucht zijn en dat zij gedurende drie maanden met haar broers in Iran heeft verbleven (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 29). Bijgevolg had verzoekende partij ruim de tijd om zich te informeren over de tewerkstelling van haar broers, hetgeen dé reden vormt voor haar vlucht uit Afghanistan. Hoewel verzoekende partij bovendien ook nog na haar aankomst in België in contact stond en staat met haar broers, blijkt dat zij geheel nagelaten heeft zich te informeren over hun tewerkstelling (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 18). Dergelijke desinteresse in hét kernelement van haar vluchtrelaas, doet dan ook terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op voorgaande bespreking slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing: *“U verklaart dat de taliban uw vader verwond en uw moeder gedood hebben en u viseren omwille van het werk van uw broers in het ANA. Er kan echter geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering de broer te zijn van twee militairen. Hoewel u van bepaalde aspecten van het werk van uw broers op de hoogte bent, moet er vastgesteld worden dat uw kennis eerder lacunair is,*

rekening houdend met uw verklaringen dat er telefonisch contact was met uw broers als zij op het werk waren, dat M. Z. (...) wekelijks naar huis kwam en één dag bleef, K. (...) om de maand naar huis kwam en twee dagen bleef (CGVS, p. 7), dat M. Z. (...) thuis verhalen vertelde over zijn werk (CGVS, p. 13), dat uw vader uw broers naar hun werk vroeg en zij zeiden wat ze allemaal deden, foto's toonden en vertelden over de omstandigheden (CGVS, p. 18). Bovendien verklaart u dat u 3 maanden samen met uw broers in Iran doorbracht (CGVS, p. 29), wat u de kans gaf om u bijkomend te informeren. Gevraagd naar de motivatie van uw broers om zich bij het leger aan te sluiten, zegt u dat het 'uit interesse' was en na navraag blijkt dat ze geen andere redenen hadden (CGVS, p. 11). Dit is weinig onderscheidend.

Volgens uw verklaringen was M. Z. (...) eerst gestationeerd in Tagaw, provincie Kapisa, daarna in Sheen Kolak, district Shegal, provincie Kunar, dan in district Asmari eveneens in de provincie Kunar (CGVS, p. 6, 12). U weet niet hoe lang hij dienst was in Tagaw (CGVS, p. 12) of in Shegal. Vervolgens stelt u dat hij "lang" in Tagaw diende en slechts een jaar in provincie Kunar, zowel in Sheen Kolak als in Asmari (CGVS, p. 13). In Tagaw had hij de rang van soldaat (CGVS, p. 12), en was zijn taak de eenheid sturen, wat u verder specificeert als rapporteren over afwezigheden, gewonden en gesneuvelden, bommen en wapens (CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat dergelijke sturende taken aan een gewone soldaat toevertrouwd zouden worden. U weet voorts niet of uw broer in deze functie mensen onder zich had of tot welke eenheid hij behoorde. In Shegal was hij verantwoordelijke van de post, maar u kan niet uitleggen wat dit concreet inhoudt. Hier zou zijn rang ofwel soldaat ofwel brigadier geweest zijn (CGVS, p. 13), een antwoord dat weinig duidelijkheid biedt. Unit 01 die aanwezig geweest zou zijn in uw dorp (CGVS, p. 13) was een onderdeel van de Afghaanse inlichtingendienst National Directorate of Security (blauwe map, stuk 1) en heeft aldus niets te maken met het werk van uw broer in het leger. Gevraagd naar een specifiek gevecht waar uw broer bij betrokken was, zegt u dat u hij in uw dorp bezig was samen met de commandant van het bataljon. Verder gevraagd om over een gevecht van hem te vertellen zegt u dat u het niet weet, maar wel het gevecht met eigen ogen zag. U verklaart dat dat u met hem aan het spreken was via de telefoon terwijl hij in uw dorp aan het vechten was (CGVS, p. 14). Het tart de verbeelding dat een soldaat in het midden van een gevecht tegen de taliban de mogelijkheid zou hebben om te (video)bellen met zijn broer die thuis zit. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt ook uit het feit dat u, hoewel u live uw broer kon horen en/of zien, amper iets weet te vertellen over hoe dit gevecht verliep. Zo kan u niet verduidelijken wat de rol van uw broer was en zegt u in heel algemene termen dat er in heel het district gevochten werd, in het bataljon, op de posten en buiten het dorp. Wanneer er gevraagd wordt naar de afloop voor uw broer, zegt u louter dat er veel gewonden vielen langs beide kanten en dat de posten veel macht verloren. Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat het resultaat was voor uw broer, antwoordt u dat de taliban de macht grepen, er gewonden waren langs beide kanten en sommige mensen vertrokken (CGVS, p. 14). Een leuke of grappige anekdote over M. Z. (...)’s werk kan u niet vertellen, omdat er enkel verdrietige momenten waren. Over een dergelijk verdrietig moment kan u evenmin vertellen, u haalt enkel aan dat men naar uw broer riep om zijn gsm uit te zetten terwijl hij met u aan het spreken was (CGVS, p. 15). Zoals eerder gezegd houdt dit totaal geen steek. Voorts kent u geen namen van collega's (CGVS, p. 15), weet u niet hoe uw broer gepromoveerd werd van soldaat naar "verantwoordelijke" (CGVS, p. 16), weet u niet welke kentekens en insignes hij op zijn uniform had – u zegt de protection officer om zelf de foto te raadplegen (CGVS, p. 15).

Wat betreft uw andere broer K. (...) moet het volgende opgemerkt worden. Hoewel u in eerste instantie enkel Nangarhar opnoemt, wanneer u gevraagd wordt naar de werkplaatsen van uw broers (CGVS, p. 6), verklaart u nadien dat uw K. (...) eerst in district Panjwayi in de provincie Kandahar diende, daarna in de provincie Farah en vervolgens in Haska Mina in provincie Nangarhar (CGVS, p. 16). In welke eenheid hij in Panjwayi of in Farah diende weet u niet, omdat het ver van Kunar is. De eenheid in Haska Mina kent u ook niet, omdat u er zelf niet geweest bent (CGVS, p. 16). Gevraagd naar zijn taken zegt u dat hij in Kandahar de post verdedigde en deelnam aan gevechten en operaties, in Farah tijd doorbracht als soldaat in de posten en deelnam aan gevechten, en in Nangarhar diende als soldaat (CGVS, p. 16). Op de vraag of uw broer verschillende taken had op deze drie werkplaatsen zegt u louter dat hij als soldaat diende (CGVS, p. 17). Dit is allemaal eerder vaag. Voorts kan u één verhaal opnoemen van een incident dat uw broer in Kandahar meemaakte, van Farah en Nangarhar kan u niets vertellen. U kent geen collega's, weet enkel dat ze uit Kandahar kwamen en gevraagd om nog iets dat u zich herinnert over het werk van Khairullah, weet u niets (CGVS, p. 17).

Meer nog dan deze eerder oppervlakkige verklaringen doet de volgende vaststelling ernstig twijfelen aan het werk van uw broers. U zegt namelijk dat iedereen van hun werk op de hoogte was, zowel de taliban, de dorpelingen, de overheid als uw familie. U verklaart hieromtrent dat men het te weten komt als iemand voor defensie werkt. Gevraagd hoe de dorpelingen het te weten kwamen, zegt u dat er bepaalde jongemannen zijn die weggaan en niet thuis zijn, en wanneer men hen hiernaar vraagt wanneer ze op verlof zijn, zij zeggen dat ze bij het Afghaanse leger zijn (CGVS, p. 18). Dit is allerminst aannemelijk. Er waren immers taliban aanwezig in uw district, die u nota bene zelf regelmatig zag (CGVS, p. 8-9). Van militairen kan dan ook verwacht worden dat zij uit veiligheidsoverwegingen hun tewerkstelling proberen te verbergen voor buitenstaanders en een alibi bedenken. Hierop gewezen zegt u dat je de waarheid moet vertellen en een job bij defensie niet verborgen kan houden. Wanneer dorpelingen naar uw broers vroegen, zei u vlakaf dat ze bij defensie zaten (CGVS, p. 18). Deze gang van zaken is zeer bevreemdend en bijgevolg allesbehalve overtuigend." die de Raad volledig bijtreedt.

3.6.6. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekende partij, waar zij betoogt dat zij *“al het mogelijke heeft gedaan teneinde zich van officiële stukken te voorzien”*, geheel voorbij gaat aan de motivering dat: *“Ter staving van de familieband met uw broers legt u uw eigen taskara, de taskara van uw vader en de taskara’s van uw broers neer. (...) U legt (...) enkel kopieën neer. Volgens u is het wellicht mogelijk om de originelen op te sturen (CGVS, p. 3), tot op heden hebben deze echter het Commissariaat-generaal niet bereikt.”* Inderdaad blijkt op nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij verklaarde dat zij de voorgelegde documenten via *whatsapp* verkregen had via haar schoonzus en dat haar schoonzus in bezit is van de originelen. Gevraagd of het mogelijk is dat de originelen naar België worden gestuurd, antwoordt verzoekende partij dat dat kan overgemaakt worden (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 3). Zoals de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vaststelt heeft verzoekende partij tot op heden geen originelen voorgelegd en heeft zij evenmin enige verklaring gegeven waarom zij hieraan verzaakt heeft. Wanneer van een verzoeker verwacht mag worden dat hij originele documenten neerlegt, zoals *in casu* het geval is blijkens de verklaringen, doch verzoekende partij slechts kopieën voorlegt die gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren zijn, doet deze vaststelling verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Bovendien wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zich geenszins beperkt heeft tot de vaststelling dat blijkens objectieve landeninformatie Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn en dat het ook slechts kopieën betreffen, maar heeft zij evenzeer de door de verzoekende partij voorgelegde documenten afgetoetst aan haar verklaringen waarbij de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding komt dat haar verklaringen over de leeftijd van haar broers niet stroken met de leeftijd zoals vermeldt op de taskara’s van haar broers, dat ook haar verklaringen over de namen die haar broers gebruiken in vergelijking met de voorgelegde stukken niet coherent zijn en dat haar verklaringen over de huidige contacten met haar broers zeer vreemd zijn. Zoals inderdaad blijkt op nazicht van het administratief dossier heeft verzoekende partij verklaard dat haar broer M.Z. ongeveer 24 jaar is en haar broer K. ongeveer 22 jaar (DVZ, *Verklaring DVZ*, 20 februari 2023, vraag 18). Uit de vertaling van de taskara’s van haar broers blijkt evenwel dat ze respectievelijk rond 1994 en 1995 geboren zijn (administratief dossier, map documenten, stukken 13 en 14), hetgeen betekent dat ze ten tijde van de verklaringen van verzoekende partij op de dienst Vreemdelingenzaken ongeveer 29 en 28 jaar oud waren. Het leeftijdsverschil zoals vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en de voorgelegde taskara’s is dermate significant, dat de voorgelegde documenten de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet kunnen remediëren. Verder wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal niet ontkent dat het mogelijk is dat Afghaanse familieleden verschillende familienamen voeren. Evenwel, de vaststelling dat verzoekende partij verklaarde dat haar broer K. als familienaam D. zou gebruiken (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 18-19), terwijl er op diens badge als familienaam R. staat (administratief dossier, map documenten, stuk 5), doet terecht verder afbreuk aan haar verklaringen omtrent de verschillende familienamen die haar broers zouden gebruiken. Door louter de subjectieve mening te zijn toegedaan dat voormelde vaststellingen niet toelaten te twifelen aan haar relaas en de voorgelegde stukken, laat verzoekende partij geheel na deze pertinente en onderbouwde motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad wijst er verder op dat de motivering omtrent de voorgelegde documenten in zijn geheel moet worden gelezen. Naast *supra* vermelde vaststellingen, heeft de commissaris-generaal verder op goede gronden gemotiveerd dat: *“Daarnaast legt u vreemde verklaringen af over de huidige contacten met uw broers. Nadat jullie herenigd werden in Iran, wisselden jullie geen contactgegevens uit, omdat u geen gsm had (CGVS, p. 29). Het is moeilijk te geloven dat jullie hieromtrent geen afspraken gemaakt zouden hebben. Momenteel zouden uw broers u om de 2 of 3 maanden bellen, steeds van een ander nummer. Zelf hebt u nooit gebeld. U probeert niet op andere manieren contact op te nemen (CGVS, p. 7). M. Z. (...) zou in contact staan met uw familie in Afghanistan, over K. (...) hebt u geen informatie (CGVS, p. 7-8). Gevraagd of zij Facebook-accounts hebben, is antwoord uw “wellicht wel, zoek het op”. Op de vraag of u dan zelf zocht naar hun accounts, zegt u dat u hen verzoeken stuurde, maar dat ze het niet aanvaard hebben omdat zij geen eigen gsm’s hebben. Vervolgens verklaart u dat zij zich respectievelijk als K. D. (...) en M. Z. Zi. (...) noemen op Facebook (CGVS, p. 10).”* De Raad treedt deze motivering geheel bij. Immers blijkt op lezing van het gehoorverslag dat zij inzake de contacten met haar broers vreemde verklaringen aflegt.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden vastgesteld dat: *“Vervolgens moet het volgende opgemerkt worden. Er kan niet met zekerheid vastgesteld worden of de personen op de foto’s van beide taskara’s dezelfde zijn als de personen op de badges van het ANA en de bankkaarten die u neerlegt. Dit zet verdere vraagtekens bij de band met uw vermeende broers. Hetzelfde geldt voor de badges van het ANA en bankkaarten enerzijds en de foto’s van uw broers tijdens hun werk anderzijds. Los van de vraag of de personen op de badges en bankkaarten dezelfde zijn als die op deze foto’s, moet er vooreerst op gewezen worden dat dergelijke foto’s door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Vervolgens moet er opgemerkt worden dat uw broers op deze foto’s verschillende outfits dragen met verschillende camouflagepatronen. Nochtans had u eerder stellig beweerd dat het Afghaanse leger slechts één uniform*

voor iedereen heeft toen u gevraagd werd om over het uniform van uw broers te vertellen (CGVS, p. 15, 17). Wanneer u gewezen wordt op de verschillende patronen, wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat er drie soorten uniformen waren in het Afghaanse leger (CGVS, p. 20). Deze wisselende verklaringen zijn weinig ernstig. Uit de foto's van uw broers in burgerkleden samen met u (groene map, stuk 8) kan enkel afgeleid worden dat u samen met hen voor een foto geposeerd heeft en niets meer. Nergens blijkt uit dat deze jongemannen uw broers zijn.“ De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen in haar motivering met betrekking tot de voorgelegde foto's. Door deze pertinente vaststellingen louter tegen te spreken doet verzoekende partij hier geen afbreuk aan. Waar verzoekende partij ook nog stelt dat “de verwijzing naar de verschillende camouflagepatronen afgebeeld op de foto's (...) geheel niet ter zake (doet)” en van haar “niet (kan) worden verwacht dat (zij) tot in detail op de hoogte is van het materiaal dat het ANA ter beschikking staat” gaat zij er geheel aan voorbij dat zij tijdens het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat het Afghaans leger slechts één uniform voor iedereen heeft: “Kan u zeggen hoe zijn uniform eruit zag? Hoe het uniform eruit zag? Het Afghaans leger heeft maar één uniform voor iedereen” alsook: “En was zijn uniform hetzelfde als dat van M.Z.(..)? Afghaans leger heeft maar één uniform” (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, pp. 15 en 17). Deze verklaringen, die niet voor interpretatie vatbaar zijn, zijn evenwel niet in overeenstemming met de door haar voorgelegde foto's waarop de daarop afgebeelde personen waarvan zij stelt dat het haar broers zijn, verschillende outfits dragen met duidelijk verschillende camouflagepatronen. Zoals de commissaris-generaal er voorts terecht op wijst, kan verzoekende partij deze vastgestelde pertinente discrepantie tussen haar verklaringen en de voorgelegde foto's niet ontkrachten door nadien, wanneer zij geconfronteerd wordt met de verschillende patronen op de foto's, alsnog haar verklaringen te wijzigen en te stellen dat het Afghaans leger drie soorten uniformen heeft (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 20). De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en de voorgelegde foto's is wel degelijk pertinent in het licht van de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar relaas. Immers mag, wanneer verzoekende partij stukken voorlegt ter onderbouwing van haar vluchtrelaas, redelijkerwijze verwacht worden dat haar verklaringen overeenstemmen met de door haar voorgelegde stukken, *quod non*.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, betreft de beoordeling van de commissaris-generaal van de voorgelegde stukken geenszins een “eenzijdige en blote argumentatie” noch worden omtrent de werkbadges van de broers “louter voorgehouden als zou niet kunnen worden nagegaan of de personen op de badges effectief dezelfde personen zijn zoals afgebeeld op de neergelegde taskara's” en worden de neergelegde foto's evenmin van de hand gewezen “zonder enige onderbouwing” maar heeft de commissaris-generaal de bewijswaarde van de voorgelegde stukken beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve landeninformatie die ter beschikking staat.

De in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake haar verklaringen over haar broers tezamen met de vaststelling dat de voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit en de herkomst aldus niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624), dat tevens dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie waarvan de commissaris-generaal de weblink vermeld heeft blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat, alsook dat foto's makkelijk geënceneerd kunnen worden waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat wat erop wordt weergegeven de waarheid is en evenmin uit deze foto's kan blijken wie daarop wordt afgebeeld, en wat de omstandigheden zijn die aanleiding hebben gegeven tot hetgeen afgebeeld staat, kan verzoekende partij met een verwijzing naar deze documenten niet volstaan om haar verklaringen over haar broers aannemelijk te maken. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat dit gebeurd is.

3.6.7. Gelet op de bespreking *supra*, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden profiel van de broers van verzoekende partij, oordeelt de commissaris-generaal verder dan ook geheel terecht dat “Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan het werk van uw broers, volgt automatisch dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vervolging die u en uw familieleden ondergaan hebben.” Immers is het evident dat wanneer de tewerkstelling van haar broers ongeloofwaardig is, er evenmin geloof gehecht kan worden aan de vervolgingsfeiten die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

Deze vaststelling wordt bovendien verder ondersteund door de pertinente motivering in de bestreden beslissing: *“Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat mawlawi H. A. (...), de schaduwdistrictschef van district Asmari, provincie Kunar, reeds in 2018 gedood werd (zie blauwe map, stuk 2). Bijgevolg kan deze dan ook niet gebeld hebben om uw vader te bedreigen.”* Zo blijkt inderdaad dat verzoekende partij verklaarde dat haar vader een maand voor de machtsovername (augustus 2021) telefonisch gecontacteerd werd door H.A., de districtsgouverneur van de taliban (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 22). Evenwel, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, blijkt uit de beschikbare informatie dat deze H.A. al in 2018 gedood werd (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 2). Naar oordeel van de Raad doet deze vaststelling *an sich* al compleet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekende partij laat ook geheel na deze motieven in een ander daglicht te plaatsen. Dat er hoegenaamd geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden vervolging, blijkt bovendien verder uit volgende pertinente motieven: *“Dat er aan de bedreigingen geen geloof kan gehecht worden blijkt ook uit uw overige verklaringen. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw vader na het eerste telefoontje van H. A. (...) geen maatregelen nam en gewoon thuis bleef omdat jullie niet geloofden dat de taliban zo snel de macht zouden grijpen (CGVS, p. 24). Het talibanoffensief was toen immers al 2 maanden aan de gang (blauwe map, stuk 3). Nog vreemder wordt het dat uw vader zelfs na een tweede telefoontje niets ondernam om het gezin thuis te beschermen. Opnieuw verklaart u dat jullie niet verwacht hadden dat de taliban naar jullie huis zouden komen en de macht zouden hebben over jullie dorp (CGVS, p. 25). Daarna zegt u echter dat u en uw ouders bij de inval van de taliban als enige thuis waren aangezien de andere gezinsleden vertrokken waren naar familieleden vanwege de bedreigingen (CGVS, p. 25). Deze verklaringen zijn allesbehalve consistent. Wat betreft het lot van uw ouders kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. Zo maakte u bij uw eerste gehoor na aankomst in België geen enkele melding van het feit dat uw moeder overleden was. Nochtans zou ze – volgens uw verklaringen drie dagen na de beschieting reeds gestorven zijn (Verklaring CGVS, afgelegd voor de DVZ vraag 3.5). Ook over het schietincident zelf rept u met geen woord. U verklaarde louter dat uw broers in het leger dienden en na de machtsovername problemen kregen op hun werk (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4). Verder weet u niet hoe lang uw vader in het ziekenhuis lag. Als verklaring hiervoor zegt u dat u onderweg was. Op de vraag of u zich achteraf geïnformeerd heeft over uw vader, zegt u dat zijn hersenen niet marcheren (CGVS, p. 27), wat uiteraard geen geldige uitleg is voor uw gebrek aan initiatief. Gevraagd naar de verwondingen van uw vader verklaart u dat één hand van uw vader “geknipt” werd, dat hij problemen aan de borst heeft en aan de andere kant geen vinger meer heeft (CGVS, p. 27). Nergens zegt u dat hij gewond raakte aan zijn hoofd. Bovendien verklaarde u tijdens uw allereerste gehoor na aankomst in België nog dat uw vader uw reis naar België had georganiseerd (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4) en regelde uw vader na uw vertrek nog uw verloving, wat ernstig doet twifelen aan uw verklaring dat zijn hersenen niet marcheren. Gevraagd naar medische documenten verwijst u naar de foto’s en nogmaals hiernaar gevraagd stelt u dat er zeker documenten zullen zijn (CGVS, p. 27), die u echter maanden na uw persoonlijk onderhoud nog steeds niet neergelegd heeft. Uit de door u neergelegde foto’s kan niet afgeleid worden waar, wanneer en in welke omstandigheden de verwondingen opgelopen werden noch dat de personen op deze foto’s daadwerkelijk uw ouders zijn. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt, verwacht mag worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Aan de dood van uw moeder en de handicap van uw vader als gevolg van de inval van de taliban kan dus geen enkel geloof gehecht worden.”*

Niet alleen is het ongeloofwaardig dat, zo verzoekende partij en haar familie werkelijk bedreigd werden door de taliban, haar vader geen maatregelen nam en zij gewoon thuis bleven omdat zij niet geloofden dat de taliban zo snel de macht zouden nemen (NPO, 31 augustus 2023, p. 24-25: na de eerste telefoon: *“Maatregelen had hij niet genomen, hij heeft deze materie gedeeld met zijn zonen en bleef thuis, wij geloofden ook niet dat de taliban zo snel de macht zouden grijpen en de machtsovername zo snel zou gebeuren”* en na de tweede telefoon: *“Heeft uw vader maatregelen genomen na de tweede telefoon? Hij deelde de materie met de zonen, maar zonen wilde niet uit overheid stappen.” “Deed uw vader iets om familie thuis te beschermen? We hadden het niet verwacht dat zij naar ons huis zouden komen en macht zouden hebben over de posten van ons dorp, wij wisten niet dat zij zo machtig zouden zijn”*), dit terwijl blijkens objectieve informatie het talibanoffensief op dat moment al twee maanden aan de gang was (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 3) wat in dergelijk geschetste context redelijkerwijze zou genoopt hebben tot meer diligentie, maar zijn haar verklaringen ook geheel inconsistent waar zij dan stelde dat de overige gezinsleden dan wel vertrokken waren naar familieleden vanwege de bedreigingen (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 25). In het verzoekschrift tracht de verzoekende partij haar verklaringen desbetreffend alsnog in overeenstemming te brengen met elkaar door te betogen dat *“na de tweede contactname, op het ogenblik dat de dreiging plots zeer reëel en tastbaar werd, wel degelijk maatregelen werden genomen. Zo werden (kwetsbare) gezinsleden van elkaar gescheiden en op diverse locaties ondergebracht opdat de taliban hen niet zou kunnen aantreffen”* maar zij overtuigt geenszins. Immers blijkt op lezing van het gehoorverslag uit haar antwoord op de vraag of haar vader na de tweede contactname dan maatregelen genomen had, dat hij niets ondernomen had buiten de zonen in te lichten, en wordt de inertie van haar vader verklaard door het feit dat ze niet verwachten dat de taliban zo snel de macht zou overnemen. Dit is wel degelijk inconsistent met haar latere verklaring dat de andere gezinsleden vertrokken waren net omwille van

de bedreigingen. Enerzijds verklaren dat haar vader niks ondernomen had omdat ze niet verwacht hadden dat de taliban zo snel de macht zouden overnemen om dan anderzijds te stellen dat de andere gezinsleden vertrokken waren omwille van de bedreigingen is wel degelijk incoherent.

Verder blijkt, zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert, dat verzoekende partij bij haar initiële verklaring wanneer bevraagd naar haar motief om Afghanistan te verlaten geen melding maakte van het overlijden van haar moeder noch van het schietincident (DVZ, fiche *Mineur Etranger Non Accompagné*, 29 juli 2022, p. 3 en 4) Nu dit een wezenlijk onderdeel vormt van het vluchtrelaas van verzoekende partij en, aangezien het bovendien om niet minder dan haar moeder en dus nauw familielid gaat, is het geenszins aannemelijk dat, zo haar moeder werkelijk overleden is naar aanleiding van de voorgehouden inval van de taliban, verzoekende partij dit niet vanaf het eerste gehoor vermeldt. Haar betoog dat zij hieromtrent niet werd bevraagd, is geenszins ernstig. Immers werd haar de open vraag gesteld waarom zij naar België is gekomen en mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze onmiddellijk en van bij aanvang van de administratieve procedure melding maakt van de kernelementen van zijn vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoekende partij geheel nagelaten heeft om dergelijk zwaarwichtig element als het overlijden van haar moeder ten gevolge van een schietincident door de taliban als het schietincident zelf te vermelden, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Met haar betoog voorts dat *“uit het feit dat (haar) vader nadien nog in staat was bepaalde regelingen te treffen (nog niet blijkt) dat diens verwondingen vlak na afloop van de aanval van de taliban niet ernstig zouden zijn geweest”* doet de verzoekende partij in het geheel niks af aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoekende partij haar onwetendheid over hoe lang haar vader in het ziekenhuis lag geenszins kan verschonen door haar verklaring dat *zijn hersenen niet marcheren* (CGVS, NPO, 31 augustus 2023, p. 27). Immers, zoals de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt, wordt aan deze verklaring afbreuk gedaan door haar verklaringen over de verwondingen van haar vader waarbij zij geen melding maakte van verwondingen aan het hoofd (NPO, 31 augustus 2023, p. 27) alsook door haar uitdrukkelijke verklaring dat haar vader haar reis naar België had georganiseerd (DVZ, fiche *Mineur Etranger Non Accompagné*, 29 juli 2022, p. 4). Haar *post factum* betoog in het verzoekschrift dat haar vader wellicht ook kon rekenen op de hulp van anderen, kan de voormelde vaststelling niet in een ander daglicht plaatsen. Zoals duidelijk blijkt aldus heeft verzoekende partij geen aannemelijke verklaring gegeven waarom zij niet weet hoe lang haar vader in het ziekenhuis heeft gelegen. Haar onwetendheid doet getuigen van een dermate desinteresse in een wezenlijk onderdeel van haar vluchtrelaas, derwijze dat dit terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Immers, zo haar vader werkelijk naar aanleiding van een schietincident in het ziekenhuis belandde, mag aangenomen worden dat verzoekende partij zich hierover informeert. De vaststelling dat zij dit nagelaten heeft, laat toe te besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan.

Door voorts de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat de foto's die zij bijbracht *“de dreiging en tevens de verwondingen aan(tonen) in hoofde van (haar) ouders, waaraan (haar) moeder zelf later overleed”* gaat verzoekende partij geheel voorbij aan voorgaande vaststellingen. De Raad herhaalt dat foto's makkelijk geënceneerd kunnen worden waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat wat erop wordt weergegeven de waarheid is en evenmin uit deze foto's kan blijken wie daarop wordt afgebeeld, en wat de omstandigheden zijn die aanleiding hebben gegeven tot hetgeen afgebeeld staat, zodat verzoekende partij met een verwijzing naar deze foto's niet kan volstaan om haar verklaringen aannemelijk te maken. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde foto's, volstaan deze op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat dit gebeurd is. Verzoekende partij brengt met haar kritiek trouwens ook niks in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat *“Gevraagd naar medische documenten verwijst u naar de foto's en nogmaals hiernaar gevraagd stelt u dat er zeker documenten zullen zijn (CGVS, p. 27), die u echter maanden na uw persoonlijk onderhoud nog steeds niet neergelegd heeft.”*

Uit de bespreking *supra* blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden besluit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de dood van haar moeder noch aan de handicap van haar vader als gevolg van een inval van de taliban.

3.6.8. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij volgende motivering: *“ Tot slot legt u zeer vage verklaringen af over het vertrek van uw broers uit Afghanistan. Meermaals gevraagd hoe K. (...) ontsnapte, zegt u dat alle defensiepersoneel die dag gevlucht is. Wanneer er op het concrete geval van uw broer aangedrongen wordt, zegt u louter dat u het niet weet en er niet bij was (CGVS, p. 28). Wat betreft M. Z. (...) weet u enkel te zeggen dat hij wachtte tot de machtsovername om te vertrekken (CGVS, p. 28-29). Wat betreft hun huidige verblijfplaats zegt u dat M. Z. (...) in Teheran woont, maar u het adres niet kent. K. (...)”*

woont in Istanbul, in Skrin Park (CGVS p. 6). Voor de DVZ en op het moment van uw aankomst in België had u nochtans verklaard dat K. (...) in Teheran en M. Z. (...) in uw eigen dorp Shangar woonde. Meer nog, tijdens uw allereerste gehoor sprak u enkel over K. (...) die het land had verlaten (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p. 3-4 en verklaring DVZ, vraag 18). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het lot van uw broers doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.” geheel ongemoeid laat. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en wordt door de Raad bijgetreden.

3.6.9. Waar verzoekende partij nog wijst op landeninformatie waaruit blijkt dat familieleden van voormalige militairen een risicoprofiel hebben, wijst de Raad erop dat, zoals genoegzaam blijkt uit de bespreking *supra*, er geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden profiel van haar broers als zijnde tewerkgesteld te zijn geweest bij het ANA zodat haar verwijzing derhalve niet dienstig is.

3.6.10. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing aangaande de (gepercipieerde) verwestering in het verzoekschrift niet betwist. In haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting wijst zij op de problematiek van (gepercipieerde) verwestering.

De Raad wijst er op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota doet hierover niet anders denken.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij sinds juli 2022 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België en de algemene en niet-geconcretiseerde uiteenzetting in de neergelegde aanvullende nota dat integratie uit verschillende factoren kan blijken, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij soennitisch moslim is, dat zij nog verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft waarmee zij contact heeft, dat zij blijkens haar verklaringen aldaar ook verloofd is, dat zij Pashtou spreekt, en dat zij op minstens achttienjarige leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als “niet-Afghaan of niet-moslim” zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, er problemen ondervinden.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer

naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een "risicogroep" behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat verzoekende partij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Waar in de aanvullende nota nog wordt gewezen op artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

3.6.11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft

gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precare sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt ligt er thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een

situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

3.8. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in *casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.10. Waar verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijfentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER